

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Sommer

Citation: Aakjær, Jeppe: "Sommer", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55537/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

Dybbølgedens Mørke og kom ud i tindrende Dagslys paa Enghaveplads, ombølget af larmende Skarer af disse fattige Kvarters Børn, som gottede sig i det varme Solskin og kun lidet agtede Politibetjentenes faderlige Formaning.

Vejen var fremdeles den samme, som i Fjor, forbi Folkets Hus paa Enghavevej, ind i Vesterbrogade — der stadig agerede fornem og næppe havde eet Flag ude, — op over Bakken til Frederik d. 6.' Slot, dette hvidkalkede Monument over højsalig, politisk Uforstand og landsfaderlig Absolutisme. Dog ikke dette var Maalet; men tilvenstre for Slottet staa der en Aresport over Indgangen til Søndermarken; ad dens snævre Aabning glider det mægtige Tog ind, som Kamelen gjennem Naaleøjet.

Solsorterne hopper med lange Fløjtefriller fra Gren til Gren og synes en Smule desorienterede ved alt det myldrende og larmende Liv, der pludselig bryder ind over deres Enemærker.

Ak ja, Tiderne forandres; hvor Frederik den Sjettes spraglede Garde før stod foran Slotsporten i loyal Servilitet og stramme Buxer, der bølger nu en respektløs Skare af Fagforeningsmedlemmer, der bærer Otto-Timerskravet ikke blot i Hattene men i Hjærterne. Og hvor Øhlenschläger ved Vaarspring fanget Rim og Rytmer til sine smægtende Sange langs de smaa slørede Bække under Stammerne i Søndermarken, der bæres nu Tonerne af Overbyes Socialistmarsch som Hævnskrig mod Himlen; og det kan ikke nægtes, der er god Resonans her under de brede Kroner; og det griber én med Overbevisningens Magt, hvilken Sandhed der er i de stærke Toner. Og det var jo det Toget skulde demonstrere: at vi er naaet endnu et Harefjed frem mod det aldrig slupne Maal: Menneskerettighedernes endelige Sejr.

S O M M E R.

26. Maj 1903.

I 2—3 Døgn har der ligget en daanende Varme over Hovedstaden, der har glødet Tagstenene over vore Hoveder og opvarmet Asfalten, saa den skinner som en poleret Kakkelovn. Folk daser ugideligt ned ad Gaden uden Overtøj

eller sidder hvidvester under et eller andet Solsejl ved en „Svalebajer“. Damerne kommer hoppende i hvide Sko ned over Fliserne; de drejer den ny Hat hid og did i Solen, og de klare Sommerkjoler slutter allerkjærest om de runde Hoftes. Men ude paa den aabne Plads midt i Solbranden staar en Snes Arbejdere og bugger i Grunden med tunge Hakker; de flænses Jorden op i dybe Rønder; de baxer med mægtige Betonblokke og Kloakrør. Sveden driver i Strømme ned ad de brune Halse og staar hist og her ud gennem de tynde Bluser; de som har gjort sig til Profession at sige, at den danske Arbejder *driver* paa Arbejdspladsen, lad dem komme herud og betragte disse Skikkelser, der gaar her mellem en dobbelt Ild: den skoldende Sols og de mange esende Ildgryders. Se en Gang paa disse sex Mand der, som blander Grus i Asfaltmasser; Skovlene jager med Staalblink ud og ind; Sandet skriger mod Skovbladet, og Solen farer som et Strygejern her over disse dampende Rygge; i 10 Minutter har de ikke rettet Skuldrene, men vender og vender ustandseligt det mørke Sand; de smaa Bourgeois-Damer tripper forbi i hvide Sko; nu og da standser de ud for Arbejderklyngen og stiller sig i Positur under den røde Parasol, der svæver som en omvendt Blomsterkrone over den kokette Hat. De ser paa de svedbadede, brune Nakker, paa de revnede, tilsmudsede Klæder, bag hvilke Musklerne uophørlig kortes og strammes; og fra en af de smaa Parasoller lyder der et: „Nej, hvor interessant! Det er næsten som i Paris. Kan du huske det Maleri paa Udstillingen; hvad var det nu han hed, Kunstneren?“

Her mødes to Verdenser i den blanke Sol: En, der bærer Asfalten, og en, der danser hen over den i hvide Sko.

Men hvem kan faa Sind til Reflexioner, naar der staar saadan en Trolddomsdis over Kongelunden, og Solstraalerne dukker tilbunds i Kallebodstrand.

Sommeren er god mod alle; den kaster Penge i Arbejderens Pung, naar han hele Vinteren har siddet og sukket efter en Krummes Fortjeneste. Hans Hjem vinder dagevis i Hygge; Tingene hentes hjem fra Laanekontoret; ud paa Sommeren anskaffes der en Kanariefugl; der staar ofte friske Blomster paa Kommoden, og Børnene faar atter Pølsepaalæg paa Mellemmaden og tre Stykker Sukker i Kaffen; kort sagt: Status quo er atter tilvejebragt, om end ikke uden de største Anstrengelser.